

ΤΟ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑ

ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ

Θά πενθώ πάντα -- μ' ακούς; -- για σένα,

μόνος, στον Παράδεισο

I.

Θά γυρίσει αλλού τίς χαρακιές
Τής παλάμης, η Μοίρα, σάν κλειδούχος
Μιά στιγμή θά συγκατατεθεί ο Καιρός

Πώς αλλιώς, αφού αγαπιούνται οι άνθρωποι

Θά παραστήσει ο ουρανός τα σωθικά μας
Καί θά χτυπήσει τόν κόσμο η αθωότητα
Μέ τό δριμύ του μαύρου του θανάτου.

II.

Πενθώ τόν ήλιο καί πενθώ τά χρόνια που έρχονται
Χωρίς εμάς καί τραγουδώ τ' άλλα που πέρασαν
Εάν είναι αλήθεια

Μιλημένα τά σώματα καί οί βάρκες που έκρουζαν γλυκά
Οί κιθάρες που αναβόσβησαν κάτω από τα νερά
Τά "πίστεψέ με" και τα "μή"
Μιά στον αέρα μιά στή μουσική

Τα δυό μικρά ζώα, τά χέρια μας
Πού γύρευαν ν' ανέβουνε κρυφά τό ένα στο άλλο
Η γλάστρα μέ τό δροσαχί στίς ανοιχτές αυλόπορτες
Καί τά κομμάτια οί θάλασσες που ερχόντουσαν μαζί
Πάνω απ' τίς ξερολιθιές, πίσω απ' τούς φράχτες
Τήν ανεμώννα που κάθισε στο χέρι σου
Κι έτρεμες τρείς φορές τό μώβ τρείς μέρες πάνω από
τούς καταρράχτες

Εάν αυτά είναι αλήθεια τραγουδώ
Τό ξύλινο δοκάρη καί τό τετράγωνο φαντό
Στόν τοίχο μέ τή Γοργόνα μέ τά ξέπλεκα μαλλιά
Τή γάτα που μάς κοιτάξε μέσα στά σκοτεινά

Παιδί μέ τό λιβάνη καί μέ τόν κόκκινο σταυρό
Τήν ώρα που βραδιάζει στών βράχων τό απλησίαστο
Πενθώ τό ρούχο που άγγιξα καί μου ήρθε ο κόσμος.

III.

Έτσι μιλώ για σένα και για μένα

Επειδή σ' αγαπώ και στην αγάπη ξέρω
Νά μπαίνω σαν Πανσέληνος
Από παντού, για το μικρό το πόδι σου μέσ στ αχανή
σεντόνια
Νά μαδάω γιασεμιά κι έχω τή δύναμη
Αποκοιμισμένη, νά φυσώ νά σέ πηγαίνω
Μές από φεγγαρά περάσματα και κρυφές τής θάλασσας στοές
Υπνωτισμένα δέντρα μέ αράχνες πού ασημίζουμε

Ακουστά σ' έχουν τά κύματα
Πώς χαιδεύεις, πώς φιλάς
Πώς λές ψιθυριστά τό "τί" και τό "έ"
Τριγύρω στό λαιμό στον όρμο
Πάντα εμείς τό φώς κι η σκιά

Πάντα εσύ τ' αστεράκι και πάντα εγώ τό σκοτεινό πλευούμενο
Πάντα εσύ τό λιμάνι κι εγώ τό φανάρι τό δεξιά
Τό βρεγμένο μουράγιο και η λάμψη επάνω στά κουπιά

Ψηλά στό σπίτι μέ τίς κληματίδες
Τά δετά τριαντάφυλλα, και τό νερό πού κρυώνει
Πάντα εσύ τό πέτρινο άγαλμα και πάντα εγώ η σκιά πού
μεγαλώνει
Τό γερτό παντζούρι εσύ, ο αέρας πού τό ανοίγει εγώ
Επειδή σ' αγαπώ και σ' αγαπώ
Πάντα Εσύ τό νόμισμα και εγώ η λατρεία πού τό
Εξαργυρώνει:

Τόσο η νύχτα, τόσο η βοή στον άνεμο
Τόσο η στάλα στον αέρα, τόσο η σιγαλιά
Τριγύρω η θάλασσα η δεσποτική

Καμάρα τ' ουρανού με τ' άστρα
Τόσο η ελάχιστη σου αναπνοή

Πού πιά δέν έχω τίποτε άλλο
Μές στους τέσσερις τοίχους, τό ταβάνι, τό πάτωμα
Νά φωνάζω από σένα καί νά μέ χτυπά η φωνή μου
Νά μυρίζω από σένα καί ν' αγριεύουν οί άνθρωποι
Επειδή τό αδοκίμαστο καί τό απ'αλλού φερμένο
Δέν τ'αντέχουν οί άνθρωποι κι είναι νωρίς, μ' ακούς
Είναι νωρίς ακόμη μές στον κόσμο αυτόν αγάπη μου

Να μιλώ γιά σένα καί γιά μένα.

IV.

Είναι νωρίς ακόμη μέσ στον κόσμο αυτόν, μ' ακούς
Δέν έχουν εξημερωθεί τὰ τέρατα μ' ακούς
Τό χαμένο μου τό αίμα καί τό μυτερό, μ' ακούς
Μαχαίρι
Σάν κριάρι πού τρέχει μέσ στους ουρανοούς
Καί τών άστρων τούς κλώνους τσακίζει, μ' ακούς
Είμ'εγώ, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, μ' ακούς
Σέ κρατώ καί σέ πάω καί σου φορώ
Τό λευκό νυφικό τής Οφηλίας, μ' ακούς
Πού μ' αφήνεις, πού πάς καί ποιός, μ' ακούς

Σού κρατεί τό χέρι πάνω απ' τούς κατακλυσμούς

Οί πελώριες λιάνες καί τών ηφαιστειών οί λάβες
Θά' ρθει μέρα, μ' ακούς
Νά μάς θάψουν κι οί χιλιάδες ύστερα χρόνοι
Λαμπερά θά μάς κάνουν περώματα, μ' ακούς
Νά γυαλίσει επάνω τούς η απονιά, ν' ακούς
Τών ανθρώπων
Καί χιλιάδες κομμάτια νά μάς ρίξει
Στά νερά ένα-- ένα, μ' ακούς
Τά πικρά μου βότσαλα μετρώ, μ' ακούς
Κι είναι ο χρόνος μιά μεγάλη εκκλησία, μ' ακούς
Όπου κάποτε οί φιγούρες Τών Αγίων
βγάζουν δάκρυ αληθινό, μ' ακούς
Οί καμπάνες ανοίγουν αφηλά, μ' ακούς
Ένα πέρασμα βαθύ νά περάσω
Περιμένουν οί άγγελοι μέ κεριά καί νεκρώσιμους ψαλμούς
Πουθενά δέν πάω, μ' ακούς
Ή κανείς ή κι οί δύο μαζί, μ' ακούς

Τό λουλούδι αυτό τής καταιγίδας καί μ' ακούς

Τῆς ἀγάπης
Μιά γιά πάντα τό κόψαμε
Καί δέν γίνεται ν'ανθίσει αλλιώς, μ' ακούς
Σ' ἄλλη γῆ, σ' ἄλλο ἀστέρι, μ' ακούς
Δέν ὑπάρχει τό χῶμα δέν ὑπάρχει ο ἀέρας
Ποῦ ἀγγίξαμε, ο ἴδιος, μ' ακούς

Καί κανεῖς κηπουρός δέν ευτύχησε σ' ἄλλους καιροῦς

Ἀπό τόσον χειμῶνα κι ἀπό τόσους βοριάδες, μ' ακούς
Νά τινάξει λουλούδι, μόνο εμεῖς, μ' ακούς
Μές στή μέση τῆς θάλασσας
Ἀπό τό μόνο θέλημα τῆς ἀγάπης, μ' ακούς
Ἀνεβάσαμε ολόκληρο νησί, μ' ακούς
Μέ σπηλιές καί μέ κάβους κι ἀνθισμένους γκρεμούς
Ἄκου, ἄκου
Ποιός μιλεῖ στά νερά καί ποιός κλαίει -- ακούς;
Εἶμ' ἐγώ ποῦ φωνάζω κι εἶμ' ἐγώ ποῦ κλαίω, μ' ακούς
Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, μ' ακούς.

V.

Γιά σένα έχω μιλήσει σέ καιρούς παλιούς
Μέ σοφές παραμάνες καί μ' αντάρτες απόμαχους
Από τί νά' ναι πού έχεις τή θλίψη του αγριμιού
Τήν ανταύγεια στό μέτωπο του νερού του τρεμάμενου
Καί γιατί, λέει, νά μέλει κοντά σου νά' ρθω
Πού δέν θέλω αγάπη αλλά θέλω τόν άνεμο
Αλλά θέλω της ξέσκεπης όρθιας θάλασσας τόν καλπασμό

Καί γιά σένα κανείς δέν είχε ακούσει
Γιά σένα ούτε τό δίκταμο ούτε τό μανιτάρι
Στά μέρη τ'αψηλά της Κρήτης τίποτα
Γιά σένα μόνο δέχτηκε ο Θεός νά μου οδηγεί τό χέρι

Πιό δω, πιό κεί, προσεχτικά σ' όλα τό γύρο
Του γιαλού του προσώπου, τούς κόλπους, τά μαλλιά
Στό λόφο κυματίζοντας αριστερά

Τό σώμα σου στή στάση του πεύκου του μοναχικού
Μάτια της περηφάνειας καί του διάφανου
Βυθού, μέσα στό σπίτι μέ τό σκρίνιο τό παλιό
Τίς κίτρινες νταντέλες καί τό κυπαρισσόξυλο
Μόνος νά περιμένω που θά πρωτοφανείς
Ψηλά στό δώμα ή πίσω στίς πλάκες της αυλής
Μέ τ' άλογο του Αγίου καί τό αυγό της Ανάστασης

Σάν από μιά τοιχογραφία καταστραμμένη
Μεγάλη όσο σέ θέλησε η μικρή ζωή
Νά χωράς στό κεράκι τή στεντόρεια λάμψη τήν ηφαιστειακή

Πού κανείς νά μήν έχει δει καί ακούσει
Τίποτα μέσ στίς ερημιές τά ερειπωμένα σπίτια
Ούτε ο θαμμένος πρόγονος άκρη άκρη στον αυλόγυρο
Γιά σένα, ούτε η γερόντισσα ν' όλα της τά βοτάνια

Γιά σένα μόνο εγώ, μπορεί, καί η μουσική
Πού διώχνω μέσα μου αλλ' αυτή γυρίζει δυνατότερη
Γιά σένα τό ασχημάτιστο στήθος των δώδεκα χρονώ
Τό στραμμένο στό μέλλον με τόν κρατήρα κόκκινο
Γιά σένα σάν καρφίτσα η μυρωδιά η πικρή
Πού βρίσκει μέσ στό σώμα καί πού τρυπάει τή θύμηση
Καί νά τό χώμα, νά τά περιστέρια, νά η αρχαία μας γή.

VI.

Έχω δει πολλά και η γή μές απ' τὸ νοῦ μου φαίνεται ωραιότερη
Ὠραιότερη μές στους χρυσοὺς ατμούς
Ἡ πέτρα ἡ κοφτερή, ωραιότερα
Τὰ μπλάβα των ἰσθμῶν καὶ οἱ στέγες μές στά κύματα
Ὠραιότερες οἱ ἀχτίδες ὅπου δίχως να πατεῖς περνάς
Ἀήτητη ὅπως ἡ Θεά της Σαμοθράκης πάνω ἀπὸ τὰ βουνά
τῆς θάλασσας

Ἐτσι σ' ἔχω κοιτάξει πού μου ἀρκεῖ
Νά'χει ὁ χρόνος ὅλος ἀθωωθεί
Μές στό αὐλάκι που τὸ πέρασμα σου ἀφήνει
Σὰν δελφίνι πρωτόπειρο ν' ἀκολουθεῖ

Καὶ νὰ παίζει μὲ τ'άσπρο καὶ τὸ κυανὸ ἡ ψυχὴ μου!

Νίκη, νίκη ὅπου ἔχω νικηθεῖ
Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ μαζί
Γιὰ τὴ ρολογιὰ καὶ τὸ γκιούλ-μπιρσίμι
Πήγαινε, πήγαινε καὶ ἀς ἔχω ἐγὼ χαθεῖ

Μόνος καὶ ἀς εἶναι ὁ ἥλιος που κρατεῖς ἓνα παιδί
νεογέννητο
Μόνος, καὶ ἀς εἴμ' ἐγὼ ἡ πατρίδα που πενθεῖ
Ἀς εἶναι ὁ λόγος που ἔστειλα νὰ σου κρατεῖ δαφνόφυλλο
Μόνος, ὁ ἀέρας δυνατὸς καὶ μόνος τ' ὀλοστρόγγυλο
Βότσαλο στό βλεφάρισμα του σκοτεινοῦ βυθοῦ
Ὁ ψαρὰς που ἀνέβασε κι ἐρίξε πάλι πίσω στους καιροὺς τὸν
Παράδεισο!

VII.

Στόν Παράδεισο έχω σημαδέψει ένα νησί
Απαράλλαχτο εσύ κι ένα σπίτι στη θάλασσα

Μέ κρεβάτι μεγάλο και πόρτα μικρή
Έχω ρίξει μέσ στ' άπατα μιάν ηχώ
Νά κοιτάζομαι κάθε πρωί που ξυπνώ

Νά σέ βλέπω μισή να περνάς στό νερό
και μισή να σε κλαίω μέσ στόν Παράδειο.